

Год. II 1874 др. 4-а

Трифи савести.

Ако тие дѣти рече свети,
И живити трудно ај' урести,
Некѣ се други поноси од мати,
И се рачињѣ поштено закатамѣ.

Ако враси често ме обрѣту,
Да исведе мнѣ ли и срѣту,
Ве не фале и у лице хване,
А време у протастѣ да сване.

Или е било и други у вода
Пакѣ е мутна, однела и вода,
А и стои благодарни Тои,
Уо за славитѣ кои радити ^{моу.} ~~и~~

Зарисей неврнѣ кадѣ
Пакѣ атнате никакѣ во образ!
Пакѣ савести непадеши дрека
Ми смртѣ некимѣ шртѣка дрека.

Сласте доле недостойно сину!
Време пакѣ е било кртой выникѣ,
Родѣ пакѣ е ^{дура} ~~дико~~ себѣ гилонике,
Кои су доаѣ били родадике.

Пакѣ свакомѣ кои подноси ругѣ,
Пакѣ урестномѣ нека фиви кругѣ,
Време свакомѣ осветлѣва лице,
Некѣ потомство позна и дајѣ!